

20 Οκτωβρίου, 1990

[ΠΟΓΙΑΤΖΗΣ, Δ/στής]

ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΤΟ ΑΡΘΡΟ 146 ΤΟΥ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ

ΚΩΣΤΑΣ ΧΑΡΙΛΑΟΥ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ,

Αιτητής,

v.

ΚΥΠΡΙΑΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ, ΜΕΣΩ
ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΔΗΜΟΣΙΑΣ ΥΠΗΡΕΣΙΑΣ,

Καθ' ων η αίτηση.

(Υπόθεση Αρ. 475/89).

-
- 5 Δημόσιοι Υπάλληλοι — Προαγωγές — Κριτήρια — Αξία, προσόντα, αρχαιότητα — Θέση Αρχιδεσμοφύλακα στο Τμήμα Φυλακών — Αξιολόγηση υποψηφίων — Σύσταση αρμόδιας Τμηματικής Επιτροπής — Σύσταση Προϊσταμένου υπέρ του αιτητή — Ισχυρισμός για λήψη της επίδικης απόφασης κάτω από πλάνη περί τα πράγματα λόγω του ότι το ενδιαφερόμενο μέρος δεν κατείχε, κατά τον ισχυρισμό του αιτητή, το πλεονέκτημα του σχεδίου υπηρεσίας, ότι η παραγνώριση της σύστασης του Προϊσταμένου δεν ήταν αιτιολογημένη και επίσης ότι η ΕΔΥ έδωσε υπέρμετρη βαρύτητα στο κριτήριο της αρχαιότητας (κατά 10 12 χρόνια και 3 μήνες) του ενδιαφερόμενου μέρους και αγνόησε την έκδηλη υπεροχή του αιτητή — Συνεκτίμηση από την ΕΔΥ των τριών καθιερωμένων κριτηρίων — Προσβαλλόμενη απόφαση εντός των ορθών οριών διακριτικής ευχέρειας της ΕΔΥ — Επικυρώθηκε.
- 15 Δημόσιοι Υπάλληλοι — Σχέδια υπηρεσίας — Ερμηνεία και εφαρμογή — Ανήκει στην αποκλειστική αρμοδιότητα της ΕΔΥ.
- 20 Διοικητική πράξη — Αιτιολογία — Δημόσιοι υπάλληλοι — Προαγωγές — Η αιτιολογία πρέπει να είναι επαρκής για σκοπούς δικαστικού ελέγχου — Επιπρόσθετα από την πιο πάνω γενική αρχή, η σύσταση του Προϊσταμένου δεν πρέπει να παραγνωρίζεται χωρίς ειδική αιτιολογία — Εφαρμοστέες αρχές.
- Δημόσιοι Υπάλληλοι — Προαγωγές — Αρχαιότητα — Υπερισχύει μό-

νο στην περίπτωση που τα καθιερωμένα κριτήρια (αξία και προσόντα) είναι ίσα.

- Δημόσιοι υπάλληλοι — Προαγωγές — Έκδηλη υπεροχή — Προσόντα — Κατοχή ακαδημαϊκού προσόντος που δεν απαιτείται από το σχέδιο υπηρεσίας — Δεν αποτελεί από μόνο του στοιχείο έκδηλης υπεροχής. 5
- Δημόσιοι υπάλληλοι — Εμπιστευτικές εκθέσεις — Γενική βαθμολογία και επί μέρους βαθμολογία των υποψηφίων — Βαρύνουσα σημασία έχει η γενική βαθμολογία σε προαγωγή. 10
- Τόσο ο αιτητής όσο και το ενδιαφερόμενο μέρος κατείχαν τα απαιτούμενα από το σχέδιο υπηρεσίας προσόντα. Το ενδιαφερόμενο μέρος κατείχε επίσης και το πλεονέκτημα της τουρκικής γλώσσας που απαιτείτο από το σχέδιο υπηρεσίας της θέσης. 15
- Το Ανώτατο Δικαστήριο απέρριψε τους ισχυρισμούς που ο αιτητής επικαλέσθηκε για προσβολή της επίδικης απόφασης που αναφέρονται στις πιο πάνω εισαγωγικές σημειώσεις και αποφάνθηκε ότι: 20
1. Η ΕΔΥ είχε αρμοδιότητα και καθήκον να ερμηνεύσει το σχέδιο υπηρεσίας και επίσης να διακρίβώσει τα προσόντα βασικά και πρόσθετα του κάθε υποψηφίου ως πραγματικό γεγονός και τελικά να εφαρμόσει τις πρόνοιες του σχεδίου, πράγμα που έπραξε. Η κατοχή του πλεονεκτήματος από το ενδιαφερόμενο μέρος υποστηρίζεται πλήρως από τα στοιχεία που τέθηκαν ενώπιον της ΕΔΥ, η οποία δεν ενήργησε επί του προκειμένου υπό το κράτος πλάνης περί τα πράγματα. 25
 2. Η επάρκεια της αιτιολογίας διοικητικής απόφασης είναι απόλυτα συνδεδεμένη με τη δυνατότητα που παρέχει για σκοπούς δικαστικού ελέγχου. Αποφάσεις χωρίς αιτιολογία ή με ελλιπή αιτιολογία ενέχουν το στοιχείο της αυθαιρεσίας που είναι εντελώς απαράδεκτο στη σφαίρα της διοικητικής δικαιοσύνης. Πέραν από τη γενική αυτή αρχή, υπάρχει το Άρθρο 44(3) των περί Δημοσίας Υπηρεσίας Νόμων του 1967-1987, το οποίο προνοεί ότι η ΕΔΥ λαμβάνει δεόντως υπ' όψιν τις συστάσεις του Διευθυντή, οι οποίες αποτελούν ανεξάρτητο στοιχείο κρίσεως της αξίας των υποψηφίων, που η ΕΔΥ δεν μπορεί να αγνοήσει χωρίς ειδική αιτιολογία. Όπως φαίνεται από τα πρακτικά της ΕΔΥ, η ΕΔΥ δίδει ειδική αιτιολογία για την απόφασή της να μην ακολουθήσει τη σύσταση του Διευθυντή και όλοι οι λόγοι που δίδει υποστηρίζονται από τα στοιχεία των φακέλων. 30 35 40

3. Η έκδηλη υπεροχή, που όπως ισχυρίζεται έχει ο αιτητής, δεν αποδεικνύεται από το γεγονός ότι έχει καλύτερη επί μέρους βαθμολογία. Σύμφωνα με τη νομολογία μετρήσιμο κριτήριο της αξίας των υποψηφίων αποτελεί η γενική και όχι η επί μέρους βαθμολογία στις εμπιστευτικές εκθέσεις. Η γενική βαθμολογία τόσο του αιτητή όσο και του ενδιαφερόμενου μέρους είναι η ίδια "λίαν καλός" για τα τελευταία 5 χρόνια.
- 5
4. Το γεγονός ότι ο αιτητής είναι απόφοιτος σχολής Μέσης Παιδείας, σε αντίθεση προς το ενδιαφερόμενο μέρος ο οποίος είναι απόφοιτος σχολής Στοιχειώδους Εκπαίδευσης, είναι περιορισμένης σημασίας λόγω του ότι το ακαδημαϊκό αυτό προσόν του αιτητή δεν απαιτείται από το σχέδιο υπηρεσίας, και ασφαλώς δεν αποτελεί από μόνο του στοιχείο έκδηλης υπεροχής.
- 10
5. Η υπεροχή του ενδιαφερόμενου μέρους σε αρχαιότητα έναντι του αιτητή είναι ουσιαστική, εφόσον αναφέρεται σε περίοδο πέραν των 12 χρόνων. Όμως το κριτήριο της αρχαιότητας υπερισχύει μόνο στην περίπτωση που τα καθιερωμένα κριτήρια της αξίας και των προσόντων των υποψηφίων είναι περίπου ίσα. Στην παρούσα περίπτωση, που η υπεροχή του αιτητή σε αξία και προσόντα, αν υπάρχει, είναι περιθωριακή και οι δύο υποψήφιοι, μπορούν να χαρακτηριστούν περίπου ισάξιοι στα άλλα δύο καθιερωμένα κριτήρια, ορθά το κριτήριο της αρχαιότητας διεδραμάτισε αποφασιστικό ρόλο για την επιλογή του ενδιαφερόμενου μέρους.
- 15
- 20
- 25
6. Ο αιτητής απέτυχε να αποδείξει έκδηλη υπεροχή έναντι του ενδιαφερόμενου μέρους. Η απόφαση της ΕΔΥ λήφθηκε εντός των ορθών ορίων της διακριτικής της ευχέρειας.
- 30

Η προσφυγή απορρίπτεται χωρίς έξοδα.

Αναφερόμενες υποθέσεις:

35 *Theodosiou v. Republic 2 R.S.C.C. 44,*

Republic v. Haris (1985) 3(A) C.L.R. 106,

40 *Protopapas and Others v. Republic (1981) 3 C.L.R. 456,*

Republic and Another v. Roussos (1987) 3(B) C.L.R. 1217,

Μιλτιάδους και Άλλοι ν. Δημοκρατίας (1989) 3(Γ) Α.Α.Δ. 1318,

<i>Republic and Another v Kastellanos (1988) 3 C L R 2249,</i>	
<i>Hadjiioannou v Republic (1983) 3(B) C L R. 1041,</i>	
<i>Papadopoulos v Public Service Commission (1985) 3(A) C L R 405,</i>	5
<i>Georghiou v Republic (1976) 3 C L.R. 74,</i>	
<i>Ierides v Republic (1980) 3 C L R 165,</i>	10
<i>Christou v Republic (1980) 3 C L.R. 437,</i>	
<i>Soteriadou and Others v Republic (1983) 3(B) C L R 921,</i>	
<i>Partellides v Republic (1969) 3 C L.R 480,</i>	15
<i>Smyrnios v Republic (1983) 3(A) C L R 124</i>	
Προσφυγή.	20
Προσφυγή εναντίον της απόφασης της Επιτροπής Δημοσίας Υπηρεσίας να προάξει το ενδιαφερομένο μέρος στη θέση Αρχι-δεσμοφύλακα, Τμήμα Φυλακών, αντί του αιτητή	
A Σ Αγγελιδης, για τον Αιτητή.	25
Π. Χατζηδημητρίου, Δικηγόρος της Δημοκρατίας Α', για τους Καθ' ων η αίτηση.	
<i>Cur. adv. vult.</i>	30
ΠΟΓΙΑΤΖΗΣ, Δ. Στις 17 Οκτωβρίου, 1990 το Δικαστήριο απερριψε την παρούσα Αίτηση και επικυρωσε την προσβαλλόμενη πράξη χωρίς, ταυτόχρονα, να εκθεσει τους λόγους της απόφασής του, ανέβαλε δε την υπόθεση για σημερα για τον αποκλειστικο αυτό σκοπο.	35
Η Αιτηση απορριφθηκε για τους λόγους που παραθέτω στη συνέχεια.	
Αντικείμενο της παρούσας Αιτησης αποτελεί η απόφαση της Επιτροπής Δημοσίας Υπηρεσίας (που στη συνεχεια θα αναφέρεται ως ΕΔΥ) που ληφθηκε στις 13 Απριλίου 1989, και δημοσιευτηκε στην Επισημη Εφημερίδα της Δημοκρατίας με ημερομηνία 23 Ιουνιου 1989, με την οποια πληρωθηκε μια από τεσσερις κενες θέ-	40

σεις Αρχιδεσμοφύλακα, Τμήμα Φυλακών, με την προαγωγή του Ενδιαφερόμενου Μέρους Νικόλα Ιωάννου αντί του Αιτητή Κώστα Κωνσταντίνου. Είναι εισήγηση του Αιτητή ότι η απόφαση αυτή είναι άκυρη, παράνομη και στερημένη οποιουδήποτε έννομου αποτελέσματος για τους ακόλουθους λόγους:

- 5 "α. Η απόφαση πάσχει γιατί δεν πραγματοποιήθηκε η αρχή της προαγωγής του καλύτερου από τους διαθέσιμους υποψηφίους.
- 10 β. Η απόφαση λήφθηκε χωρίς τη δέουσα έρευνα.
- γ. Η απόφαση λήφθηκε κατά διαδικασία που προηγήθηκε που πάσχει νομικά γιατί στηρίχτηκε σε γεγονότα που δεν έπρεπε να ληφθούν υπόψη και/ή σε ενέργειες έξω από την όλη αρμοδιότητα της Ε.Δ.Υ. και/ή του Τμηματάρχη και/ή αντίθετα στο Νόμο.
- 15 δ. Η απόφαση είναι προϊόν αλλότριου σκοπού και/ή συγκαλυμμένης δίωξης του αιτητή και παραβιάζει κεκτημένα δικαιώματα του αιτητή και τους κανόνες της φυσικής δικαιοσύνης.
- 20 ε. Η απόφαση πάσχει λόγω πλάνης περί τα πράγματα και το Νόμο.
- 25 στ. Η απόφαση παραγνώρισε τα προσόντα του αιτητή, την αξία του και την εξαιρετη προσφορά του.
- 30 ζ. Η απόφαση είναι ανατιολόγητη ή στερείται της δέουσας αιτιολογίας."

Η επίδικη θέση είναι θέση προαγωγής, το δε Ενδιαφερόμενο Μέρος όπως και ο Αιτητής ήταν προσοντούχοι υποψήφιοι για προαγωγή σ' αυτή. Για την πλήρωση της ακολουθήθηκε η διαδικασία που καθιερώθηκε από το άρθρο 36 των περί Δημοσίας Υπηρεσίας Νόμων του 1967 έως 1987 και από τις σχετικές Κανονιστικές Διατάξεις. Της τελικής επιλογής των καταλληλότερων υποψηφίων προηγήθηκε σύσταση της αρμόδιας Τμηματικής Επιτροπής η οποία εξέτασε το θέμα και, όπως αναφέρεται στην Έκθεση του Προέδρου της - Διευθυντή του Τμήματος Φυλακών - με ημερομηνία 25 Νοεμβρίου 1988, αποφάσισε να συστήσει για προαγωγή στις τέσσερις κενές θέσεις 16 συνολικά υποψηφίους περιλαμβανομένου του Αιτητή και εξαιρουμένου του Ενδιαφερόμενου Μέρους. Εντούτοις, η Τμηματική Επιτροπή αναφέρει

στην ίδια Έκθεση της προς την ΕΔΥ ότι από τα ενώπιον της στοιχεία μόνο το Ενδιαφερόμενο Μέρος έχει γνώση της Τουρκικής γλώσσας, προσόν που αποτελεί πλεονέκτημα σύμφωνα με το Σχέδιο Υπηρεσίας των υπό πλήρωση θέσεων.

5

Στη συνεδρία της στις 27 Δεκεμβρίου 1988 η ΕΔΥ εμελέτησε τα στοιχεία που είχε ενώπιον της και αποφάσισε ότι επιπρόσθετα με τους 16 υποψήφιους που είχε συστήσει η Τμηματική Επιτροπή, θα πρέπει να ληφθούν υπόψη κατά την τελική εξέταση του θέματος τέσσερις άλλοι υποψήφιοι περιλαμβανομένου του Ενδιαφερόμενου Μέρους, και ότι σε μελλοντική συνεδρία θα πρέπει να κληθεί και εκθέσει τις απόψεις του ο Διευθυντής του Τμήματος Φυλακών.

10

Στις 13 Απριλίου 1989, η ΕΔΥ έκαμε την τελική της επιλογή αφού άκουσε τις συστάσεις του Διευθυντή ο οποίος αφού κλήθηκε να λάβει υπόψη και τους τέσσερις υποψήφιους που είχαν προστεθεί από την ΕΔΥ στον τελικό κατάλογο των υποψηφίων, ανέφερε τα εξής, όπως προκύπτει από το ακόλουθο απόσπασμα του σχετικού πρακτικού:

15

20

"Με βάση τα καθιερωμένα κριτήρια (αξία, προσόντα και αρχαιότητα) συστήνει τους πιο κάτω: Σαν πρώτο το Χαράλαμφο Ιωάννου, σαν δεύτερο το Γεώργιο Αντωνίου, σαν τρίτο το Μιχαλάκη Βάσιλο. Για την τέταρτη θέση συστήνει τέσσερις για επιλογή: τους Παντελή Δημητριάδη, Μιχαήλ Κουτούρη, Κώστα Κωνσταντίνου και Χαράλαμφο Γαβριήλ."

25

Ακολούθως ο Διευθυντής αποχώρησε και η ΕΔΥ προχώρησε στην αξιολόγηση και σύγκριση των υποψηφίων. Οι ενέργειες της ΕΔΥ αντικατοπτρίζονται στο πιο κάτω απόσπασμα από το σχετικό πρακτικό (Παράρτημα 6 της Ένστασης):

30

"Η Επιτροπή εξέτασε τα ουσιαστικά στοιχεία από το Φάκελο Πλήρωσης της θέσης, καθώς και από τους Προσωπικούς Φακέλους και τις Εμπιστευτικές Εκθέσεις των υποψηφίων, και έλαβε υπόψη τα πορίσματα της Τμηματικής Επιτροπής και τις κρίσεις και συστάσεις του Διευθυντή.

35

Η Επιτροπή, με βάση τα ενώπιόν της στοιχεία, έκρινε ότι το πλεονέκτημα που προβλέπεται στο Σχέδιο Υπηρεσίας διαθέτει μόνον ο Νικόλας Ιωάννου.

40

Η Επιτροπή έλαβε υπόψη τις Εμπιστευτικές Εκθέσεις των υποψηφίων στο σύνολό τους. Στην περίπτωση του Νικόλα Ιω-

άννου αγνοήθηκε η βαθμολογία "Μέτριος" σε μια παράγραφο της Εμπιστευτικής Έκθεσης του 1979, γιατί δεν του γνωστοποιήθηκε, όπως απαιτεί η σχετική Κανονιστική Διάταξη."

- 5 Στη συνέχεια γίνεται αναφορά στη βαθμολογία των 20 υποψηφίων του Τελικού Καταλόγου όπως προκύπτει από τις Εμπιστευτικές Εκθέσεις τους για τα πέντε τελευταία χρόνια, δηλαδή 1984 - 1988, και το πρακτικό συνεχίζει ως εξής:
- 10 "Η Επιτροπή έλαβε επίσης υπόψη τα προσόντα των υποψηφίων καθώς και την αρχαιότητά τους, η οποία φαίνεται στον ενώπιον της Επιτροπής κατάλογο των υποψηφίων.
- 15 Με βάση όλα τα πιο πάνω η Επιτροπή υιοθέτησε τις συστάσεις του Διευθυντή για τους Χαράλαμπο Ιωάννου, Γεώργιο Αντωνίου και Μιχαλάκη Βάσιλο.
- 20 Για την τέταρτη θέση η Επιτροπή επέλεξε το Νικόλα Ιωάννου, ο οποίος, αν και δεν είναι ανάμεσα στους συστηθέντες από την Τμηματική Επιτροπή, ωστόσο κρίνεται ανάμεσα στους επικρατέστερους λόγω της πολύ μεγάλης αρχαιότητας στην προηγούμενη θέση έναντι των τεσσάρων άλλων που έχουν συστηθεί από το Διευθυντή προς επιλογή για την τέταρτη θέση. Συγκεκριμένα, αυτός προηγείται από περίπου δέκα
- 25 μέχρι 16 χρόνια. Η Επιτροπή δεν παράλειψε να σημειώσει ότι οι συστηθέντες προς επιλογή υπερέχουν γενικά στις Εμπιστευτικές Εκθέσεις, ιδιαίτερα ο Κωνσταντίνου. Ωστόσο, λαμβανομένων υπόψη ότι ο Νικόλας Ιωάννου είναι ο μοναδικός που έχει γνώση της Τουρκικής, που αποτελεί πλεονέκτημα σύμφωνα με το Σχέδιο Υπηρεσίας, και του γεγονότος ότι ο Διευθυντής δε φαίνεται να απέδωσε τη δέουσα σημασία στη μεγάλη αρχαιότητά του, η Επιτροπή, σημειώνοντας ότι στη γενική
- 30 βαθμολογία αυτός είναι συνέχεια "Λίαν Καλός" και ότι κανένας από τους τέσσερις άλλους δεν έχει γενική βαθμολογία "Εξαιρετος" και ότι συνεκτιμωμένων των τριών καθιερωμένων κριτηρίων στο σύνολό τους αυτός θεωρείται ως περίπου ισοδύναμος με τους άλλους, έκρινε ότι το πλεονέκτημα κλίνει την πλάστιγγα υπέρ του Ιωάννου.
- 35
- 40 Συμπερασματικά η Επιτροπή, λαμβάνοντας υπόψη όλα τα ενώπιόν της ουσιώδη στοιχεία, έκρινε με βάση τα καθιερωμένα κριτήρια στο σύνολό τους (αξία, προσόντα, αρχαιότητα) ότι οι παρακάτω υπερέχουν των άλλων υποψηφίων και αποφάσισε να τους προαγάγει σαν τους πιο κατάλληλους στη

μόνιμη (Τακ. Προϋπ.) θέση Αρχιδεσμοφύλακα, Τμήμα Φυλακών, από 1.5.89:

1. ΑΝΤΩΝΙΟΥ Γεώργιος
2. ΒΑΣΙΛΟΣ Μιχαλάκης 5
3. ΙΩΑΝΝΟΥ Νικόλας
4. ΙΩΑΝΝΟΥ Χαράλαμπος."

Στη διάρκεια της πενταετίας 1984-1988 οι Εμπιστευτικές Εκθέσεις του Αιτητή και του Ενδιαφερόμενου Μέρους παρουσίαζαν την εξής εικόνα: 10

<u>Αιτητής</u>		<u>Ενδιαφερόμενο Μέρος</u>		
1984	"Λ.Κ." (0-12-0)	1984	"Λ.Κ."(0-10-2)	
1985	"Λ.Κ." (0-12-0)	1985	"Λ.Κ."(0-10-2)	15
1986	"Λ.Κ." (3-9-0)	1986	"Λ.Κ."(0-8-4)	
1987	"Λ.Κ." (4-8-0)	1987	"Λ.Κ."(0-10-2)	
1988	"Λ.Κ." (6-6-0)	1988	"Λ.Κ."(1-10-1)	

Αναφορικά με το κριτήριο της αρχαιότητας, τόσο ο Αιτητής όσο και το Ενδιαφερόμενο Μέρος διορίστηκαν στις 15 Φεβρουαρίου 1985 στη θέση που κατείχαν αμέσως πριν ληφθεί η προσβαλλόμενη απόφαση. Όμως ο πρώτος διορισμός του Ενδιαφερόμενου Μέρους ως δεσμοφύλακα έγινε τον Οκτώβριο 1957 ενώ του Αιτητή έγινε τον Ιανουάριο 1969. Έπεται ότι ο πρώτος προηγείται του δεύτερου σε αρχαιότητα κατά 12 χρόνια και 3 μήνες. 20

Από τις αγορεύσεις του ευπαιδευτου δικηγόρου του Αιτητή προκύπτει ότι προβάλλει τρεις βασικούς λόγους για τους οποίους η προσβαλλόμενη απόφαση πρέπει να ακυρωθεί. Ο πρώτος λόγος είναι ότι το Ενδιαφερόμενο Μέρος δεν κατέχει το πλεονέκτημα που προνοεί το Σχέδιο Υπηρεσίας και εφόσον, στην επιλογή του για προαγωγή η ΕΔΥ λανθασμένα έλαβε υπόψη ότι κατείχε το πλεονέκτημα, η ΕΔΥ ενήργησε κάτω από το κράτος πλάνης περί τα πράγματα. Ο δεύτερος λόγος είναι ότι η Ε.Δ.Υ. δεν αιτιολόγησε ειδικά και με την αναγκαία επάρκεια την απόφαση της να αγνοήσει τη σύσταση του Διευθυντή του Τμήματος Φυλακών υπέρ του Αιτητή, ούτε και ακολούθησε τη διαδικασία που έχει καθιερωθεί από τη νομολογία σε τέτοιες περιπτώσεις. Ο τρίτος λόγος είναι ότι η ΕΔΥ αγνόησε την έκδηλη υπεροχή του Αιτητή και λανθασμένα έδωσε υπέρμετρα βαρύτητα στο κριτήριο της αρχαιότητας. 30

35

40

Θα ασχοληθώ με τον καθένα από τους τρεις αυτούς λόγους με τη σειρά που τους παραθέτω πιο πάνω.

1. Το Πλεονέκτημα

5

Ο δικηγόρος του Αιτητή ισχυρίστηκε ότι το εύρημα τόσο της αρμόδιας Τμηματικής Επιτροπής όσο και της ΕΔΥ ότι το Ενδιαφερόμενο Μέρος έχει γνώση της Τουρκικής γλώσσας και κατέχει, ως εκ τούτου, το πλεονέκτημα που προνοεί το Σχέδιο Υπηρεσίας της θέσης, είναι αυθαίρετο εφόσο δεν υποστηρίζεται από το περιεχόμενο των φακέλων που είχαν τεθεί ενώπιον της Διοίκησης. Ο ισχυρισμός αυτός του Αιτητή δεν ευσταθεί. Στο Φάκελο Πλήρωσης της επίδικης θέσης που ήταν ενώπιον της ΕΔΥ καθ' όλους τους ουσιώδεις χρόνους, βρίσκονταν επιστολές, μια του Διευθυντή Φυλακών ημερομηνίας 10 Μαρτίου 1986 και μια του γραφείου της ΕΔΥ ημερομηνίας 14 Φεβρουαρίου 1986 που επιβεβαίωναν ότι το Ενδιαφερόμενο Μέρος είχε υποβληθεί σε προφορική εξέταση από Λειτουργό του Γραφείου Τύπου και Πληροφοριών σαν αποτέλεσμα της οποίας είχε διαπιστωθεί ότι έχει γνώση της Τουρκικής γλώσσας. Έπεται ότι το επίδικο εύρημα αναφορικά με το πλεονέκτημα του Σχεδίου Υπηρεσίας υποστηρίζεται πλήρως από τα στοιχεία που είχαν τεθεί ενώπιον της Ε.Δ.Υ. η οποία δεν έχει ενεργήσει επί του προκειμένου κάτω από το κράτος πλάνης περί τα πράγματα. Η ΕΔΥ είχε αρμοδιότητα και καθήκον όχι μόνο να ερμηνεύσει το Σχέδιο Υπηρεσίας, αλλά να διακρίβώσει τα προσόντα, βασικά και πρόσθετα, του κάθε υποψήφιου ως πραγματικό γεγονός, και τελικά να εφαρμόσει τις σχετικές πρόνοιες του σχεδίου στην περίπτωση του κάθε υποψήφιου (Απόφαση Ολομέλειας Ανωτάτου Δικαστηρίου **Κλέαρχος Μιλτιάδους και Άλλοι ν. Δημοκρατίας** (1989) 3(Γ) Α.Α.Δ. 1318). Η ΕΔΥ έχει εκτελέσει το καθήκον αυτό στην παρούσα περίπτωση κατά τρόπο που δεν επιδέχεται κριτική.

25

30

2. Η επάρκεια της αιτιολογίας

35

Παρά το γεγονός ότι υπάρχουν περιπτώσεις στις οποίες η εφαρμογή της αρχής σύμφωνα με την οποία όλες ανεξαιρέτα οι αποφάσεις των διοικητικών οργάνων πρέπει να είναι επαρκώς αιτιολογημένες, πιθανό να παρουσιάζει δυσκολίες, ιδιαίτερα αναφορικά με την έκταση της αιτιολογίας που απαιτείται για να θεωρείται επαρκής, εντούτοις η ίδια η αρχή δεν έχει ποτέ αμφισβητηθεί. Η επάρκεια της αιτιολογίας είναι απόλυτα συνδεδεμένη με τη δυνατότητα που παρέχει για σκοπούς δικαστικού ελέγχου. Αποφάσεις χωρίς αιτιολογία ή με ελλιπή αιτιολογία ενέ-

40

χουν το στοιχείο της αυθαιρεσίας που είναι ολότελα απαράδεκτο στη σφαίρα της διοικητικής δικαιοσύνης. Πέραν από τη γενική αυτή αρχή υπάρχει το άρθρο 44(3) των περί Δημοσίας Υπηρεσίας Νόμων του 1967 έως 1987 το οποίο προνοεί ότι κατά την προαγωγή η ΕΔΥ λαμβάνει δεόντως υπόψη τις συστάσεις του Προϊσταμένου του Τμήματος οι οποίες, σύμφωνα με τη νομολογία του Ανωτάτου Δικαστηρίου, αποτελούν ανεξάρτητο στοιχείο προσδιορισμού της αξίας των υποψηφίων που η ΕΔΥ δεν μπορεί να αγνοήσει χωρίς να δώσει ειδική αιτιολογία. Ενδεικτικά αναφέρω τις υποθέσεις *Θεοδοσίου ν. Δημοκρατίας*, 2 Α.Α.Σ.Δ. 44 και *Δημοκρατίας ν. Χαρή* (1985) 3 Α.Α.Δ. 106. 5 10

Είναι ο ισχυρισμός του Αιτητή στην παρούσα προσφυγή ότι η προσβαλλόμενη απόφαση πάσχει γιατί η ΕΔΥ δεν έδωσε, ως όφειλε να είχε δώσει, ειδική αιτιολογία που να δικαιολογεί την απόκλιση της από τη σύσταση του Διευθυντή η οποία ήταν σύμφωνη με το περιεχόμενο των διοικητικών φακέλων. Θα πρέπει να υπενθυμίσω ότι για την πλήρωση της συγκεκριμένης επίδικης κενής θέσης ο Διευθυντής που ήταν παρών στη συνεδρία της ΕΔΥ, είχε συστήσει τον Αιτητή μαζί με τρεις άλλους υποψηφίους, όχι όμως το Ενδιαφερόμενο Μέρος. Επί του προκειμένου ο Αιτητής καταλογίζει στην ΕΔΥ ουσιώδη παρέκκλιση από τη διαδικασία που είχε καθήκον να ακολουθήσει σύμφωνα με τη νομολογία. Επικαλούμενος την υπόθεση *Θεοδοσίου* (ανωτέρω) και *Πρωτοπαπά ν. Ε.Ε.Υ.* (1981) 3 Α.Α.Δ. 456, ο Αιτητής ισχυρίζεται ότι, εφόσον η ΕΔΥ θεωρούσε ότι δεν έπρεπε να υιοθετήσει τη σύσταση του Διευθυντή, όφειλε να τον είχε καλέσει για να επεξηγήσει τις απόψεις του ενώπιόν της πριν λάβει τελική απόφαση. Το σχετικό απόσπασμα της απόφασης στην υπόθεση *Θεοδοσίου* (ανωτέρω) στο οποίο βασίστηκαν όλες οι μεταγενέστερες αποφάσεις αναφέρει τα εξής (σελ.48): 15 20 25 30

"In the opinion of the Court the recommendation of a head of Department or other senior responsible officer, and especially so in cases where specialized knowledge and ability are required for the performance of certain duties, is a most vital consideration which should weigh with the Public Service Commission in coming to a decision in a particular case and such recommendation should not be lightly disregarded. If the Public Service Commission is of the opinion that for certain reasons such recommendation cannot be adopted then as a rule such Head of Department or other officer concerned should be invited by the Public Service Commission to explain his views in order that the Public Service Commission may have full benefit 35 40

thereof, a course which has not been followed in this case.

5 If, nevertheless, the Public Service Commission comes to the conclusion not to follow the aforesaid recommendation it is to be expected for the effective protection of the legitimate
 10 interests, under Article 151 in conjunction with Article 146 of the Constitution, of the candidates concerned, that the reasons for taking such an exceptional course would be clearly recorded in the relevant minutes of the Public Service Commission. Failure to do so would not only render the work of this Court more difficult in examining the validity of the relevant decision of the Public Service Commission but it might deprive such Commission of a factor militating against the inference that it has acted in excess or abuse of power."

15 Δε νομίζω ότι το πιο πάνω απόσπασμα μπορεί να ερμηνευθεί ότι καθιερώνει την ανελαστική διαδικασία που εισηγείται ο Αιτητής στην παρούσα υπόθεση στην οποία η σύσταση του Διευθυντή έγινε προφορικά από τον ίδιο ενώπιον της ΕΔΥ, σε αντίθεση με τις
 20 υποθέσεις **Θεοδοσίου** (ανωτέρω) και **Πρωτοπαπά** (ανωτέρω) στις οποίες ο Διευθυντής είχε στείλει γραπτώς τις απόψεις του στην ΕΔΥ. Το καθήκον της ΕΔΥ σε περιπτώσεις όπως η παρούσα εκπληρώνεται αν δώσει ειδική αιτιολογία η επάρκεια της οποίας αποτελεί, βέβαια, αντικείμενο δικαστικού ελέγχου.

25 Όπως φαίνεται από το απόσπασμα των πρακτικών της ΕΔΥ ημερομηνίας 13 Απριλίου 1989, το οποίο έχω παραθέσει πιο πάνω, η ΕΔΥ δίδει ειδική αιτιολογία για την απόφασή της να μην ακολουθήσει τη σύσταση του Διευθυντή. Δεν προτίθεται να επαναλάβω τους λόγους που επικαλείται. Αρκεί να πω ότι όλοι οι λόγοι που δίδει υποστηρίζονται από το περιεχόμενο των φακέλων. Ο ισχυρισμός του Αιτητή ότι η προσβαλλόμενη απόφαση πάσχει γιατί δεν είναι ειδικώς και επαρκώς αιτιολογημένη δεν ευσταθεί.

35 3. Η έκδηλη υπεροχή του Αιτητή

Ο δικηγόρος του Αιτητή ισχυρίστηκε ότι η ΕΔΥ αγνόησε την έκδηλη υπεροχή του Αιτητή έναντι του Ενδιαφερόμενου Μέρους αναφορικά με τα κριτήρια της αξίας και των προσόντων και απέδωσε υπέρμετρη βαρύτητα στην αρχαιότητα του Ενδιαφερόμενου Μέρους έναντι του Αιτητή. Θα εξετάσω τον ισχυρισμό του Αιτητή αναφορικά με το καθένα από τα τρία κριτήρια χωριστά.

40 (α) Αξία. Έχει αποδείξει ο Αιτητής υπεροχή έναντι του Εν-

διαφερόμενου Μέρους; Η απάντηση στο ερώτημα είναι αρνητική. Το επιχείρημα του Αιτητή στηρίζεται κυρίως στην εικόνα των Εμπιστευτικών Εκθέσεων. Η σύγκριση των Εμπιστευτικών Εκθέσεων του Αιτητή και του Ενδιαφερόμενου Μέρους στο πρόσφατο παρελθόν αποκαλύπτει ότι η γενική βαθμολογία και των δυο ήταν για τα τελευταία 5 χρόνια πάντοτε "Λίαν Καλός". Το γεγονός ότι ο Αιτητής έχει καλύτερη επί μέρους βαθμολογία δε δικαιολογεί το επιχείρημα του ότι έχει έκδηλη υπεροχή έναντι του Ενδιαφερόμενου Μέρους. Η νομολογία του Ανωτάτου Δικαστηρίου επί του προκειμένου είναι ότι για τους σκοπούς της διακρίβωσης της αξίας των υποψηφίων σημασία έχει η γενική και όχι η επί μέρους βαθμολογία στις Εμπιστευτικές Εκθέσεις (*Δημοκρατία ν. Ρούσσος* (1987) 3 Α.Α.Δ. 1217, και *Δημοκρατία και Άλλη ν. Καστελλάνος* (1988) 3 C.L.R. 2249).

(β) Προσόντα. Ο Αιτητής είναι απόφοιτος σχολής Μέσης Εκπαίδευσης ενώ το Ενδιαφερόμενο Μέρος είναι απόφοιτος σχολής Στοιχειώδους Εκπαίδευσης. Κανένα από τα δυο αυτά προσόντα δεν είναι απαραίτητο από το Σχέδιο Υπηρεσίας για προαγωγή στην επίδικη θέση. Όπως προκύπτει από τη νομολογία, η κατοχή από τον Αιτητή του πιο πάνω ακαδημαϊκού προσόντος που ούτε απαιτείται από το Σχέδιο Υπηρεσίας, ούτε αποτελεί πλεονέκτημα σύμφωνα με αυτό, θα πρέπει μεν να συνεκτιμηθεί με όλα τα άλλα στοιχεία για την επιλογή του καταλληλότερου υποψήφιου, αλλά δεν πρέπει να βαρύνει πολύ στη σκέψη της ΕΔΥ. Η σημασία του είναι περιορισμένη και, ασφαλώς, δεν αποτελεί από μόνο του στοιχείο έκδηλης υπεροχής.

Στην υπόθεση *Χατζηγιάννου ν. Δημοκρατίας* (1983) 3 Α.Α.Δ. 1041, η Ολομέλεια του Ανωτάτου Δικαστηρίου αποφάσισε (σελ. 1046, 1047) ότι:

"Possession of academic qualifications additional to those required by the scheme of service, which are not specified in the scheme of service as an advantage, should not weigh greatly in the mind of the Commission who should decide in selecting the best candidate on the totality of the circumstances before them. Additional academic qualifications to those provided by the scheme of service do not indicate by themselves a striking superiority. (See *Elli Crh. Korai and Another v. The Cyprus Broadcasting Corporation* (1973) 3 C.L.R. 546; *Andreas D. Georghakis v. The Republic* (1977) 3 C.L.R. 1; *Evangelos HadjiGeorghiou v. The Republic* (1977) 3 C.L.R. 35; *Cleanthis Cleanthous v. The Republic* (1978) 3 C.L.R. 320).

As was aptly observed by Hadjianastassiou, J., in *Bagdades v. The Central Bank of Cyprus* (1973) 3 C.L.R. 417, at p. 428:-

5 'Had it been otherwise, I would be inclined to the view that there would be no reason in inviting other candidates for that particular post once they knew in advance that amongst the candidates there was a person with higher qualifications.'"

10 Τα πιο πάνω επαναλήφθηκαν από την Ολομέλεια του Δικαστηρίου και στην υπόθεση *Παπαδόπουλος ν. ΕΔΥ* (1985) 3 Α.Α.Δ. 405.

15 Στην παρούσα περίπτωση τα προσόντα τόσο του Αιτητή όσο και του Ενδιαφερόμενου Μέρους ήταν ενώπιον της ΕΔΥ καθ' όλους τους ουσιώδεις χρόνους και, ελλείψει ενδείξεων περί του αντιθέτου, τεκμαίρεται ότι έχει συνεκτιμηθεί από την ΕΔΥ με όλα τα άλλα στοιχεία για την επιλογή του καταλληλότερου υποψήφιου. Οθρά η ΕΔΥ δε φαίνεται να έχει αποδώσει σ' αυτό μεγάλη βαρύτητα.

20 (γ) Αρχαιότητα. Η υπεροχή του Ενδιαφερόμενου Μέρους έναντι του Αιτητή σε αρχαιότητα είναι ουσιαστική εφόσον αναφέρεται σε χρονική περίοδο πέραν των δώδεκα χρόνων. Ο Αιτητής παραπονείται ότι δόθηκε από την ΕΔΥ υπέρμετρη βαρύτητα στην αρχαιότητα του Ενδιαφερόμενου Μέρους η οποία απετέλεσε το καθοριστικό κριτήριο στην προαγωγή του σε βάρος του Αιτητή.

30 Εφόσο το άρθρο 44(2) των περί Δημοσίας Υπηρεσίας Νόμων του 1967 έως 1987 που καθορίζει τα τρία κριτήρια της αξίας, των προσόντων και της αρχαιότητας των υποψηφίων, δεν αποδίδει σε κανένα από αυτά βαρύτητα μεγαλύτερη από τα άλλα, η Νομολογία έχει καθορίσει ότι, στη συνεκτίμηση των τριών κριτηρίων για το σκοπό της επιλογής του καταλληλότερου υποψηφίου, η ΕΔΥ μπορεί να αποδώσει περισσότερη βαρύτητα σε οποιοδήποτε από αυτά (*Γεωργίου ν. Δημοκρατίας* (1976) 3 Α.Α.Δ. 74, *Ιερείδη ν. Δημοκρατίας* (1980) 3 Α.Α.Δ. 165, *Χρίστου ν. Δημοκρατίας* (1980) 3 Α.Α.Δ. 437, *Σωτηριάδου ν. Δημοκρατίας* (1983) 3 Α.Α.Δ. 921, *Δημοκρατίας και Άλλος ν. Ρούσσος*, (ανωτέρω)).

40 Όφειλε όμως η ΕΔΥ να έχει υπόψη της ότι η Νομολογία έχει επίσης καθορίσει ότι μόνο στις περιπτώσεις που οι υποψήφιοι είναι περίπου ισάξιοι σε αξία και προσόντα, υπερισχύει το κριτήριο της αρχαιότητας (*Παρτελλίδης ν. Δημοκρατίας* (1969) 3 Α.Α.Δ. 480, και *Σμυρνιός ν. Δημοκρατίας* (1983) 3 Α.Α.Δ. 124).

Εφόσο στην παρούσα υπόθεση η υπεροχή του Αιτητή εις αξία και προσόντα, αν υπάρχει, είναι μόνο περιθωριακή και οι δυο υποψήφιοι μπορούν λογικά να χαρακτηριστούν περίπου ισάξι- 5
οι στα δυο αυτά κριτήρια, το κριτήριο της αρχαιότητας προ-
σλαμβάνει μεγαλύτερη βαρύτητα. Η όλη προσέγγιση της ΕΔΥ
στην συνεκτίμηση των τριών κριτηρίων που προβλέπει ο νόμος,
όπως και η τελική επιλογή του Ενδιαφερόμενου Μέρους έγιναν
κατά τρόπο που συνάδει με την άσκηση της διακριτικής της ευ-
χέρειας μέσα σε αποδεκτά πλαίσια.

10

Το επιχείρημα του Αιτητή ότι έχει έκδηλη υπεροχή έναντι του
Ενδιαφερόμενου Μέρους δε δικαιολογείται από το σύνολο των
στοιχείων ενώπιον της ΕΔΥ. Κάτω από τις περιστάσεις της πα-
ρούσας υπόθεσης, η προσβαλλόμενη απόφαση ήταν λογικά επι- 15
κτική. Στην επιλογή του Ενδιαφερόμενου Μέρους η ΕΔΥ δεν έχει
υπερβεί τα ακραία όρια της διακριτικής της ευχέρειας ώστε να
δικαιολογείται η επέμβαση του Δικαστηρίου.

Η απόρριψη της προσφυγής χωρίς έξοδα και η επικύρωση
της επίδικης απόφασης έγιναν στις 17 Οκτωβρίου, 1990 για τους 20
λόγους που έχω παραθέσει πιο πάνω.

*Η προσφυγή απορρίπτεται χωρίς
έξοδα.*